

ÎNCHEIERE

28 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu
Nicolae Craiu
Dumitru Mardari

examinînd cererea avocatului Mihail Durnescu în interesele Veronicăi Eremciuc privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 155 alin. (2) din Codul muncii,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Eremciuc Veronica împotriva Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Buiucani și Casei Naționale de Asigurări Sociale a Republicii Moldova privind anularea actului administrativ,

c o n s t a ț ă :

La 28 noiembrie 2014 Eremciuc Veronica a depus cerere de chemare în judecată împotriva Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Buiucani și Casei Naționale de Asigurări Sociale prin care a solicitat anularea scrisorii nr. II-03/05.9088 din 18 septembrie 2014, anularea deciziei privind refuzul calculării indemnizației depline conform achitărilor reale efectuate din numele lui Eremciuc Veronica, obligarea pîrîtului la reluarea examinării cererii privind achitarea indemnizației pentru întreținerea copilului pînă la vîrsta de 3 ani depuse de Eremciuc Veronica, cu luarea în calcul a tuturor veniturile care au fost obținute de Eremciuc Veronica conform actelor normative de la societatea comercială "Arcodec-Com" societatea cu răspundere limitată și societatea cu răspundere limitată "Euro Mansarde", a obliga pîrîții să i-a în calcul certificatul de salariu a Veronicăi Eremciuc, emis de societatea cu răspundere limitată "Euro Mansarde" și a prezenta Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Buiucani, la calcularea indemnizației lunare pentru creșterea copilului pînă la împlinirea vîrstei de 3 ani, obligarea pîrîților să efectueze recalcularea indenizației lunare pentru creșterea copilului pînă la împlinirea vîrstei de 3 ani în privința Veronicăi Eremciuc, pe întreaga perioadă, cu transferul sumelor convenite la contul bancar al reclamantei.

În motivarea cererii de chemare în judecată a invocat că, la 09 septembrie 2010 Eremciuc Veronica a fost angajată la societatea cu răspundere limitată "Arcoden-Cum", iar la 30 ianuarie 2012 a fost angajată prin cumul la societatea cu răspundere limitată "Euro Mansarde".

Începînd cu luna iulie 2012 Eremciuc Veronica a ieșit în concediu de maternitate, iar la 15 septembrie 2012 a născut.

După naștere în conformitate cu legislația de asigurări sociale, în vigoare la acel moment, reclamanta s-a adresat către Casa Teritorială de Asigurări Sociale, Buiucani, prezentând actele stabilite de lege și solicitând acordarea indemnizației unice la nașterea copilului și indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani. Cererile depuse au fost primite spre examinare de către pîrît.

La momentul depunerii cererilor pentru stabilirea indemnizațiilor regulatorul de la Casa Teritorială de Asigurări Sociale Buiucani i-a comunicat că indemnizațiile vor fi calculate și tranferate la contul bancar al reclamantei în prima jumătate a lunii următoare.

Verificînd contul bancar, reclamanta a constatat că, Casa Națională de Asigurări Sociale i-a tranferat indemnizația unică la creșterea copilului în volum deplin, iar indemnizația lunară pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani i-a fost calculată și transferată doar în volum parțial.

Pentru a stabili motivele calculului parțial, reclamanta s-a deplasat la sediul pîrîtului unde i-a fost comunicată că examinarea cererii privind stabilirea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la 3 ani nu este finalizată, urmînd a fi efectuate verificări suplimentare privind veridicitatea și legalitatea certificatului de salariu prezentat de la locul de muncă prin cumul, iar rezultatul controlului și decizia adoptată urmînd să-i fie comunicate în scris.

Ulterior, administrația societății cu răspundere limitată "Euro Mansarde" i-a comunicat că a fost efectuat controlul inopinat realizat de Sofia Nistor – specialist superior al Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Buiucani.

În cadrul controlului a fost verificat contractul individual de muncă al reclamantei, statele de personal, ordinul nr. 2 și 3/1. Încălcări nu au fost depistate.

Ulterior Casa Națională de Asigurări Sociale a refuzat în satisfacerea cerințelor.

Astfel, reclamanta a depus o cerere către Inspectoratul de Stat al Muncii, cu privire la verificarea corectitudinii legalității actelor de angajare a lui Eremciuc Veronica, întocmite de către societatea cu răspundere limitată "Euro Mansarde".

La 11 august 2014 Inspectoratul de Stat al Muncii a emis comunicatul nr. Er-1257/14 prin care a constatat că careva încălcări ce țin de încheierea contractului individual de muncă, precum și suspendarea lui în legătură cu concediul pentru îngrijirea copilului până la 3 ani, nu s-au depistat și toate contribuțiile au fost achitate, urmînd să beneficieze de indemnizație deplină.

Acest fapt a fost comunicat pîrîtului prin plîngerea depusă la 22 septembrie 2014, la care a recepționat răspunsul nr. II-03/05-9088 din 18 septembrie 2014, prin care a primit refuz (f.d. 1-6, Vol. I).

Prin hotărîrea din 24 martie 2016 Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău a admis parțial cererea de chemare în judecată a Veronicăi Eremciuc.

A restabilit-o pe Veronica Eremciuc în termenul de prescripție la depunerea cererii de chemare în judecată, a anulat decizia Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Buiucani nr. 950 din 29 ianuarie 2013 privind restabilirea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani în baza cererii 2013/93/256, în partea prin care s-a refuzat luarea în calcul a venitului realizat de Veronica Eremciuc la societatea cu răspundere limitată "Euro Mansarde".

A anulat răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale expediat Veronicăi Eremciuc la 18 septembrie 2015, nr. II-03/05-9088.

A obligat Casa Teritorială de Asigurări Sociale Buiucani să i-a în calcul certificatul de salariu al Veronicăi Eremciuc emis și de societatea cu răspundere limitată "Euro Mansarde", prezentat de ultima la calcularea indemnizației lunare pentru creșterea copilului pînă la împlinirea vârstei de 3 ani.

A obligat Casa Teritorială de Asigurări Sociale Buiucani să efectueze recalcularea indemnizației lunare pentru creșterea copilului pînă la împlinirea vârstei de 3 ani în privința Veronicăi Eremciuc, pe întreagă perioadă, cu transferarea sumelor cuvenite la contul bancar al acesteia (f.d. 156, 157, Vol. I).

Nefiind deacord cu hotărîrea primei instanțe, la 22 aprilie 2016 Casa Națională de Asigurări Sociale a depus cerere de apel prin care a solicitat casarea hotărîrii primei instanțe și emiterea unei noi hotărîri prin care să fie respinsă cererea de chemare în judecată ca nefondată (f.d. 161, Vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 24 martie 2016 (f.d. 210, Vol. I).

La 17 noiembrie 2016 Casa Națională de Asigurări Sociale a depus cerere de recurs prin care a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2016 și emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii (f.d.1-4, Vol. II).

Ulterior depunerii cererii de recurs, la 24 decembrie 2016, avocatul Durenscu Mihail în interesele Veronicăi Eremciuc a depus cerere cu privire la controlul conformității unei legi cu normele constituționale, prin ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 155 alin. (2) din Codul muncii.

În motivarea cererii a indicat că, potrivit art. 155 alin. (2) din Codul muncii, mărimea salariului tarifar sau a salariului funcției pentru cumularzi, precum și mărimea premiilor, a sporurilor, a adaosurilor și a celorlalte recompense, determinate de condițiile de salarizare, se stabilesc în contractul colectiv de muncă și nu pot depăși mărimile prevăzute pentru ceilalți salariați din unitatea respectivă.

Astfel Casa Teritorială de Asigurări Sociale a invocat prevederile art. 155 alin. (2) din Codul muncii drept temei de respingere a pretențiilor înaintate de către Eremciuc Veronica.

Însă prevederile art. 155 alin. (2) din Codul muncii contravin dispozițiilor constituționale și tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte în special Convenției nr. 11/1958 privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și exercitării profesiei, Convenției nr. 183/2000 privind revizuirea Convenției asupra protecției maternității din 1952, Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, Declarației Universale a Drepturilor Omului (f.d. 6-11, Vol. II).

Examinînd cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate a art. 155 alin. (2) din Codul muncii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că aceasta urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, din următoarele considerente.

Prin hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 09 februarie 2016 pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova, Curtea Constituțională a hotărât în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, hotărârilor Parlamentului, decretelor Președintelui Republicii Moldova, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze aflate pe rolul său, instanța de judecată este obligată să sesizeze Curtea Constituțională.

Totodată, Curtea Constituțională a hotărât că judecătorul ordinar nu se pronunță asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

(1) obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;

(2) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;

(3) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;

(4) nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

Curtea Supremă de Justiție, nu are în competență de a decide admisibilitatea sesizării, întrucât Curtea Constituțională a constatat că sesizarea privind controlul constituționalității unor norme ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze se prezintă direct Curții Constituționale de către judecătorii/completele de judecată din cadrul Curții Supreme de Justiție, curților de apel și judecătoriilor, pe rolul cărora se află cauza. O astfel de interpretare asigură principiul constituțional al independenței tuturor judecătorilor în soluționarea cauzelor și supremația Constituției în procesul de apărare a drepturilor și libertăților fundamentale.

Totuși, aplicând *mutatis mutandis* raționamentele expuse de Curtea Constituțională în Hotărârea nr. 2 din 09 februarie 2016 pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova, se reține următoarele.

(1) Obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin.(1) lit.a) din Constituție:

În conformitate cu articolul 135 alin.(1) lit.a) din Constituție, controlul constituționalității legilor, în speță a art. 155 alin. (2) din Codul muncii, ține de competența Curții Constituționale.

(2) Excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică faptul că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu

Fiind ridicată de către avocatul Mihail Durnescu în interesele Veronicăi Eremciuc în dosarul 3ra-1813/16, care se află la examinare în ordine de recurs la Curtea Supremă de Justiție, sesizarea privind excepția de neconstituționalitate este formulată de subiectul abilitat cu acest drept.

(3) Prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei

În acest sens, Curtea Constituțională a relevat că prerogativa de a soluționa excepțiile de neconstituționalitate, cu care a fost investită prin articolul 135 alin.(1) lit. g) din Constituție, presupune stabilirea corelației dintre normele legislative și textul Constituției, ținând cont de principiul supremației acesteia și de relevanța

prevederilor contestate pentru soluționarea litigiului principal în instanțele de judecată.

În acest sens, Curtea Supremă de Justiție urmează să constate dacă prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei, și dacă sub imperiul acestora s-au născut raporturi juridice care continuă să producă efecte și sunt determinante pentru soluționarea chestiunii.

(4) Nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

Colegiul reține că prevederile contestate nu au constituit anterior obiectul controlului constituționalității.

Respectiv, una din condițiile de ridicare a excepției de constituționalitate reprezintă aplicarea prevederilor contestate la soluționarea cauzei.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, relevă următoarele.

La caz, litigiului constă în anularea actului administrativ și anume, anularea deciziei Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Buiucani nr. 950 din 29 ianuarie 2013 privind restabilirea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani în baza cererii 2013/93/256, în partea prin care s-a refuzat luarea în calcul a venitului realizat de Veronixa Eremciuc la societatea cu răspundere limitată "Euro Mansarde", anularea răspunsului Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. II-03/05-9088, expediat Veronicăi Eremciuc la 18 septembrie 2015, obligarea Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Buiucani să i-a în calcul certificatul de salariu al Veronicăi Eremciuc emis și de societatea cu răspundere limitată "Euro Mansarde", prezentat de ultima la calcularea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani, obligarea Casei Teritoriale de Asigurări Sociale a Buiucani să efectueze recalcularea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani în privința Veronicăi Eremciuc, pe întreagă perioadă, cu transferarea sumelor cuvenite la contul bancar al acesteia.

Prin urmare, esența litigiului este achitarea indemnizației lunare pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani beneficiarilor ce au activat prin cumul, în ceea ce privește baza de calcul.

În acest sens, Colegiul conchide că, potrivit art. 2 alin. (1) din Codul muncii, Codul muncii reglementează totalitatea raporturilor individuale și colective de muncă, controlul aplicării reglementărilor din domeniul raporturilor de muncă, jurisdicția muncii, precum și alte raporturi legate nemijlocit de raporturile de muncă.

În timp ce, dreptul la prestații de asigurări sociale pentru prevenirea, limitarea, înlăturarea riscurilor sociale și susținerea financiară a persoanelor îndreptățite a le primi, în cazul producerii unor astfel de riscuri, condițiile de stabilire a indemnizației precum și quantumul acesteia este, stabilit de Legea nr. 289 din 22 iunie 2004 privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, ca lege specială.

În conformitate cu art. 5 alin. (1) lit. f) din legea menționată supra, asigurații din sistemul public de asigurări sociale au dreptul la indemnizație pentru creșterea copilului până la împlinirea vârstei de 3 ani.

Dispozițiile art. 7 alin. (2) din Legea privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, baza de calcul al indemnizației de asigurări sociale prevăzute la art. 5 alin. (1) lit. f) o constituie venitul mediu lunar asigurat realizat în ultimele 12 luni calendaristice premergătoare lunii nașterii copilului, venit din care au fost calculate contribuții individuale de asigurări sociale. Lunile calendaristice ale concediului prenatal se substituie cu același număr de luni calendaristice imediat premergătoare perioadei incluse în calcul.

În acest sens, art. 56 alin. (2) din Codul muncii, prevede că, salariatul are dreptul să încheie contracte individuale de muncă, concomitent, și cu alți angajatori (munca prin cumul), dacă acest lucru nu este interzis de legislația în vigoare.

Munca prin cumul este reglementată de prevederile art. 267-274 din Codul muncii, iar art. 267 alin. (6) prevede expres că, salariații angajați prin cumul beneficiază de aceleași drepturi și garanții ca și ceilalți salariați din unitatea respectivă.

Respectiv, art. 46 din Constituția Republicii Moldova prevede că, statul este obligat să ia măsuri pentru ca orice om să aibă un nivel de trai decent, care să-i asigure sănătatea și bunăstarea lui și familiei lui, cuprinzând hrana, îmbrăcămintea, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciile sociale necesare. Cetățenii au dreptul la asigurare în caz de: șomaj, boală, invaliditate, văduvie, bătrânețe sau în celelalte cazuri de pierdere a mijloacelor de subzistență, în urma unor împrejurări independente de voința lor.

Norma constituționalitatea căreia se contestă și anume art. 155 alin. (2) din Codul muncii prevede că, salarizarea cumularzilor se efectuează pentru munca realmente prestată sau timpul efectiv lucrat. *Mărimea salariului tarifar sau a salariului funcției pentru cumularzi, precum și mărimea premiilor, a sporurilor, a adaosurilor și a celorlalte recompense, determinate de condițiile de salarizare, se stabilesc în contractul colectiv sau individual de muncă și nu pot depăși mărimile prevăzute pentru ceilalți salariați din unitatea respectivă.*

În acest sens, se menționează că atât instanța de fond, cât și instanța de apel, la efectuarea controlului legalității actului administrativ, nu au aplicat prevederile art. 155 alin. (2) din Codul muncii, însă, Legea privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, care este lege specială și care stabilește clar cuantumul indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă.

Colegiul consideră că norma a cărei constituționalitate se cere a fi verificată, nu este aplicabilă raporturilor juridice în cauză, or legea prevede clar care este baza de calcul, iar instanțele ierarhic inferioare corect au stabilit că Casa Națională de Asigurări Sociale exercită controlul asupra corectitudinii stabilirii, calculării și plății indemnizațiilor de asigurări sociale, dar nu și asupra corectitudinii încheierii contractelor individuale de muncă (art. 30 din Legea nr. 289 din 22 iunie 2004).

Mai mult ca atât, Curtea Constituțională prin hotărârea nr. 5 din 10 aprilie 2012 pentru controlul constituționalității prevederilor articolelor 4 alin.(2) lit. a) și b), 9 alin. (1) și 13 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 289-XV din 22 iulie 2004 privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, a stabilit linia directorii în ceea ce privește asigurarea socială.

În acest sens, în para. 16 din hotărâre Curtea Constituțională a statuat că, în esență, problemele supuse controlului constituționalității pot fi rezumate după cum urmează:

- a) diversificarea sursei de plată-participarea integrală a statului a fost substituită cu divizarea tripartită a sarcinii între angajat, angajator și stat;
- b) aplicarea unui tratament diferențiat la plata indemnizației;
- c) diminuarea cuantumului indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă.

În para. 25 din hotărârea respectivă, Curtea reține că, normele contestate se referă la drepturi care aparțin categoriei drepturilor sociale. Caracteristica conceptuală a acestora constă în faptul că ele nu au un caracter necondiționat și că pot fi solicitate numai în limitele prevăzute de lege.

Această caracteristică acordă legiuitorului autoritatea de a stabili condiții specifice pentru exercitarea drepturilor sociale.

În același timp, implementarea prevederilor legale nu poate fi în conflict cu principiile constituționale, astfel încât normele legale relevante nu pot nega și nici stinge drepturile sociale garantate constituțional.

Astfel, la punerea în aplicare a dispozițiilor constituționale ce garantează drepturile sociale, legiuitorul trebuie să respecte articolul 54 alin. (4) din Constituție, care prevede că, la angajarea dispozițiilor referitoare la restrângerea drepturilor și a libertăților fundamentale, existența și substanța acestor drepturi și libertăți trebuie să fie păstrată.

Prestațiile oferite în cadrul sistemului de protecție socială provin de la bugetul de stat, iar responsabilitatea pentru aceste prestații aparține în întregime statului.

Deoarece responsabilitatea pentru acordarea prestațiilor aparține statului, acesta trebuie să aibă posibilitatea de a stabili condițiile specifice pentru astfel de prestații.

În acest sens, statul nu își poate permite iresponsabilitatea de a deveni un debitor incapabil de a-și onora angajamentele.

Aceste circumstanțe însă nu pot, totuși, să aducă atingere existenței însăși a drepturilor sociale specifice sau, în consecință, împiedica exercitarea lor.

Cu respectarea acestor limite, legiuitorul se bucură de o marjă destul de largă de apreciere în stabilirea normelor pentru punerea în aplicare a drepturilor individuale sociale, inclusiv de posibilitatea de a le modifica. În același timp, sistemul de asigurări sociale pentru menținerea sănătății nu ar trebui să servească pentru a acoperi deficitul bugetului de stat.

Mai mult ca atât, în para. 41 din Hotărârea respectivă, Curtea a conchis că, *esența normei articolului 16 din Constituție privind egalitatea cetățenilor constă în faptul că toți cetățenii au aceleași drepturi, libertăți fundamentale și îndatoriri, exercitarea cărora este asigurată de către stat fără discriminare, însă această normă permite aplicarea unui tratament diferențiat atunci când există o motivare obiectivă și rezonabilă.*

Și într-un final se relevă, că în para. 46, 47 din Hotărârea Curții Constituționale, menționată supra, este stipulat expres că, Curtea reiterează că, Legea Supremă nu garantează un cuantum determinat al prestației sociale, astfel *încât legiuitorul se*

bucură în domeniul drepturilor sociale de o marjă destul de largă de apreciere în stabilirea normelor pentru punerea în aplicare a drepturilor individuale sociale, inclusiv de posibilitatea de a le modifica.

Pe de altă parte, Curtea a acceptat argumentele autorităților că diminuarea cuantumului procentual al indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă urmărește scopul de a asigura echitatea între angajații aflați în incapacitate temporară de muncă și angajații care muncesc, deoarece salariatul contribuie din mijloacele salariale la plata impozitului pe venit și a altor contribuții de asigurări sociale, în timp ce indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă sunt neimpozabile.

Distinct de cele expuse supra, Colegiul relevă că, sesizarea abordează în esență situații de fapt cu caracter litigios. Or, Curtea Constituțională nu este competentă a analiza aplicarea unei dispoziții legale unei situații concrete.

La fel, instanța de recurs menționează că, soluționarea litigiilor concrete între persoane concrete este atribuția exclusivă a instanțelor judecătorești, acestea fiind și singurele în măsură să cuantifice *in concreto* efectele aplicării normei la situația de fapt dedusă instanței.

În concluzie, Colegiul reține că este de competența instanței de judecată de a stabili dacă pentru fiecare caz în parte sunt respectate dispozițiile Legii privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, la examinarea actului în ordinea contenciosului administrativ și prin urmare cererea depusă de avocatului Mihail Durnescu în interesele Veronicăi Eremciuc privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 155 alin. (2) din Codul muncii, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Or, dispozițiile art. 155 alin. (2) din Codul muncii nu au fost aplicate în cauza respectivă.

În conformitate cu art. 269-270, Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Cererea depusă de avocatul Mihail Durnescu în interesele Veronicăi Eremciuc privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 155 alin. (2) din Codul muncii, se respinge ca neîntemeiate.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Nicolae Craiu

Dumitru Mardari